

JULIAN

Există o încăpere în școala asta, de care nu știe nimeni în afară de mine. Dacă m-aș putea teleporta, acum aș fi acolo. Poate dacă mă concentrez...

— Julian, îmi rostește domnul Pearce numele pe un ton atât de răstit, că mă face să tresar. Nu ești decât de o lună la liceu și ai lipsit deja de șase ori de la ora de engleză.

Sunt sigur că am lipsit de mai multe ori, dar presupun că nimeni nu mi-a observat lipsa.

Directorul se apleacă în față, cu pumnii încleștați pe bastonul lui lung și răsucit, care are în vârf o creatură mică sculptată și i-am auzit pe ceilalți copii vorbind despre ea, întrebându-se dacă e un gnom ori un trol, ori o copie în miniatură a domnului Pearce însuși. De aproape pot să văd asemănarea.

— Uită-te la mine, strigă el.

Nu prea înțeleg de ce oamenii vor cu orice chip să te uiți la ei atunci când sunt supărați pe tine. Atunci când tu vrei cel mai mult să te uiți în altă parte. Iar când fac ceea ce îmi spune, biroul lipsit de ferestre pare să se strângă, și eu mă strâng odată cu el. Un băiat microscopic sub privirea domnului Pearce.

— Ți-ar fi mult mai ușor să te uiți în ochii cuiva dacă ai fi tuns cum trebuie, zice el și mă privește și mai urât când încep să-mi dau părul la o parte. De ce nu te duci la ore?

— Ăăă... îmi dreg eu glasul. Nu-mi plac.

— Ce-ai spus?

Oamenii îmi cer tot timpul să repet ce-am spus ori să vorbesc mai tare. Principalul motiv pentru care nu îmi plac orele de engleză este acela că domnișoara Cross ne pune pe toți să citim cu glas tare, iar atunci când îmi vine rândul, mă împiedic în cuvinte, iar ea îmi spune că vorbesc prea încet.

Cu gândul la ea, repet mai tare:

— Nu îmi plac.

Domnul Pearce își ridică sprâncenele cărunte cu un aer complet stupefiat.

— Și crezi că faptul că *nu îți plac* e un motiv să nu te duci la ore?

— Păi...

Pentru toți ceilalți vorbitul vine de la sine. Când cineva spune ceva, ceilalți știu în mod automat ce să răspundă. Dar în ceea ce mă privește, comunicarea dintre creier și gură pare a fi avariata de o formă rară de paralizie. Nu pot să vorbesc, așa că trag de vârful de plastic al șiretului de la pantof.

— Răspunde-mi la întrebare. Faptul că *nu îți plac* e un motiv suficient să nu te duci la ore?

În ce mă privește știu ce gândesc, dar oamenilor nu le place să le spui ce gândești tu. Le place să le spui ce gândesc *ei*. Or nu e ușor să știi asta.

— Uită-te la mine, tinere, își dă directorul ochii peste cap.

Ridic privirea spre chipul lui înroșit. Se strâmbă și mă întreb dacă îl doare genunchiul ori spatele cum se întâmplă de obicei.

— Îmi pare rău, spun eu, iar fața lui se îmblânzește.

Apoi, dintr-odată, sprâncenele lui stufoase se împreunează și deschide un dosar cu numele meu pe el.

— Ar trebui să-i sun pe părinții tăi.

Șiretul îmi alunecă dintre degetele înghețate. Buzele lui rânjesc cu dispreț.

— Știi ce-mi place mie?

Izbutesc să clatin din cap.

— Să văd expresia aceea tipică de teamă pe chipul elevilor când le spun că am să sun la ei acasă.

Ridică telefonul la ureche. El și micul monstru de lemn mă urmăresc în timp ce secundele trec. Apoi pune încet telefonul la loc.

— Presupun că nu trebuie să sun... dacă îmi promiți că n-am să te mai văd niciodată aici.

— Promit.

— Întoarce-te la ore.

Afară pe coridor, încerc să respir, dar simt cum tremur, ca atunci când e cât pe-aci să fii lovit de o mașină care trece în viteză, însă reușești în ultima secundă să sari din calea ei și să te salvezi.

*

Când intru la ora de dezvoltarea copilului¹, toate fetele își înalță capetele, ca o turmă de ciute care adulmecă primejdia. Apoi, în clipa în care mă văd, se uită în altă parte, ca și cum n-aș exista.

Fiindcă am întârziat, sunt obligat să stau în fața clasei, în timp ce domnișoara Carlisle ia act de venirea mea

¹ Programa școlară din liceele americane include cursuri despre dezvoltarea și îngrijirea copilului mic, la absolvirea cărora elevul poate obține un atestat care îi dă dreptul să lucreze în domeniu (n. trad.).

întârziată. Deși nimeni nu se uită la mine, nu pot să nu mă gândesc că părul mi-e prea lung, jeanșii prea scurți și cămașa prea mică, și că tot ce port e urât și uzat.

— Te-am trecut deja absent, oftează domnișoara Carlisle care, probabil, e chiar mai bătrână decât domnul Pearce, cu părul ei care odată o fi fost blond și ochii albaștri strălucitori înainte să pălească, precum o fotografie veche. Nu știu ce să fac cu tine.

Știu că noul sistem de înregistrare online a prezenței o stresează, fiindcă ne repetă asta în fiecare zi.

— Îmi pare rău, spun eu.

— E-n ordine, zice ea lăsându-și, vlăguită, umerii în jos. Am să mă ocup de asta.

În vreme ce mă îndrept spre locul meu din spate, unicul băiat din clasă în afară de mine, Jared, îmi face semn.

— Ne vedem azi la autobuz? întrebă el.

Nu-i răspund.

Domnișoara Carlisle ne anunță că trebuie să ne facem temele în grupuri, așa că toată lumea începe să strige numele celor cu care doresc să lucreze, iar ei își unesc băncile în cerc. Probabil că sunt unica persoană din școală care urăște sistemul de a ne pune să ne alegem singuri grupul. Las capul în jos pe pupitru și închid ochii. Obişnuiam să cred că dacă m-aș concentra suficient, aș putea să dispar. Nu prea mai cred în asta, dar uneori sunt nevoit să încerc.

— Julian, intervine domnișoara Carlisle, nu știu ce-i cu tine azi. Fă bine și caută-ți un grup.

Privesc în jur la cele care s-au format deja și simt un nod în stomac.

— Alătură-te grupului care e cel mai aproape de tine!

Cea mai aproape e Kristin, o fată care, cu părul ei portocaliu și ochii bulbucăți, arată cam ca un peștișor auriu. Îmi aruncă o privire distrugătoare și mă simt ca și cum

aș purta o pelerină de invizibilitate, dar care nu-și face treaba – o pelerină care funcționează perfect până când faci o tâmpenie.

Am cunoscut-o pe Kristin la începutul anului școlar. În prima oră m-a bătut pe umăr și m-a întrebat dacă citeam o carte despre Elian Marinarul. Am dat din cap cu precauție, fiindcă nimeni nu intră niciodată în vorbă cu mine. Dar când m-a întrebat despre ce e vorba în carte, cuvintele mi s-au revărsat pur și simplu din gură. Da, era o carte despre Elian Marinarul, preferata mea din întreaga serie. Kristin a continuat să dea din cap și să-mi pună întrebări, apoi mi-a spus că sora ei era înnebunită după aceste cărți. Și-a adăugat:

— Sora mea are *șapte* ani.

Când toți cei din jurul nostru au izbucnit în râs, am ascuns cartea în rucsac. Abia în ora următoare i-am observat lipsa. Apoi însă, în ora a șasea, când tocmai mă întorceam după ce-mi ascuțisem creionul, am descoperit-o pusă pe scaunul meu.

Am deschis-o și am văzut că fiecare ilustrație fusese mâzgălită cu o cariocă neagră. Din pantalonii lui Elian ieșeau penisuri, iar niște penisuri plutitoare erau îndreptate spre gura lui. Mă ardeau ochii, iar atunci când am ridicat privirea, întreaga clasă mă urmărea. Am surprins ochii de pește ai lui Kristin, care apoi și-a îngropat capul în pupitru cutremurându-se de râs.

— Julian! strigă domnișoara Carlisle. Mișcă-te!

Îmi trag în grabă banca și mă alătur fetelor.

— Așadar, Violet, Jen, împărțim sarcinile? întreabă Kristin.

Mă prefac a nu observa că mă exclude și deschid manualul.

— Bine, răspunde Violet. Julian, ai vrea să...

— Vreau o notă bună la asta, o întrerupe Kristin. Hai să împărțim tema între noi.

Violet nu mai răspunde, iar eu mă prefac în continuare că nu aud.

*

După ce sună de sfârșitul orelor, locul arată ca un stup de albine răsturnat. Copiii roiesc și zboară în mii de direcții. E o explozie de zgomote – vorbărie și telefoane care bipăie. Eu însă rămân încremenit în capul scării de afară.

Tata stă sprijinit de copacul înalt de vizavi.

Când eram mic, mama era cea care venea de obicei să mă ia de la școală. Din când în când însă, tata își lua liber și îmi făcea o surpriză. Iar în loc să se așeze la coada de mașini care veneau după copii, mă aștepta să mergem pe jos. Mâinile lui erau mereu pătate cu cerneală, ca ale unui copil care pictase cu degetele. Când ajungeam lângă el, îmi spunea: *E o zi prea frumoasă ca să nu facem o plimbare pe jos*. Spunea asta chiar și atunci când afară ploua.

Dar bineînțeles că omul de peste drum nu e tata, ci doar o festă a razelor de soare care se strecoară printre crengile groase până la un alergător care s-a oprit să-și tragă sufletul.

Stau acolo, apăsător de o greutate teribilă.

Așa teribilă, încât treptele devin un munte pe care sunt nevoit să-l cobor. Așa teribilă, încât îmi trebuie ceva timp să-mi adun energia de care am nevoie ca să pornesc pe lungul drum spre casă.

La vreo zece intersecții depărtare de școală, încep să tremur. A venit toamna, dar parcă prea devreme. Parcă aș fi sărit peste ultimele trei luni, fiindcă există lucruri care ar trebui să se întâmple în fiecare vară.

Ar trebui să mă duc la plajă cu părinții mei. Ar trebui să ne uităm la focurile de artificii, să cumpărăm artificii și să adunăm scoici. Ar trebui să am voie să stau treaz până târziu, să ședem toți trei afară pe verandă, eu să mănânc înghețată pe băț în timp ce mama cântă la chitară, iar tata desenează. Apoi, în timp ce mă bag în pat, iar el mă învelește, ar trebui să mă întrebe: *Câte stele sunt pe cer?*

Într-o zi bună, ar trebui să răspund nouă sau zece. Dar dacă a fost o zi extraordinară, cea mai bună zi pe care am avut-o vreodată, ar trebui să spun ceva de genul: *Zece mii de stele.*

Dar nu am mai ajuns să vedem artificiile ori să mâncăm înghețată pe băț, ori să facem vreunul dintre lucrurile acelea care țin de vară, și simt o durere în sufletul meu, ca și cum aș fi ratat, din cauză că dormeam, cea mai frumoasă sărbătoare.

*

Aceeași greutate pe care am simțit-o după școală reapare în clipa în care intru în casa pustie. Fiecare centimetru pătrat din ea e întunecat, strălucitor și îngrijit. Fiecare piesă de mobilă e așezată strategic. Fiecare culoare este aleasă de cineva cu experiență de profesionist. Este exact genul de casă pe care am crezut că mi-o doresc... până când am căpătat-o.

Intru în camera mea cu podea de lemn bine lustruită, pereți de culoarea nisipului și mobilă masivă. Ochii îmi sunt atrași de unicul lucru care pare a fi nelalocul lui – cufărul mare de oțel de la picioarele patului. Părinții mei mi l-au cumpărat ca să-l iau cu mine în tabără când am împlinit nouă ani. Mi-au spus cât de curajos eram să plec de unul singur, mie însă mi s-a făcut atât de dor de casă că abia am rezistat prima noapte.

Îmi las rucsacul jos pe podea și ridic capacul greu al cufărului. Inima mi se strânge privind la toate lucrurile dinăuntru care îmi sunt atât de dragi: albume de fotografii și cărțile cu Elian Marinarul și carnetul verde cu spirală al mamei. Le las neatînse deocamdată și îmi extrag dintre ele propriul carnet. Răsfoiesc câteva pagini, apoi încep să scriu de unde am rămas.

Au trecut ore bune când las pixul din mână la auzul motorului unei mașini care intră în garaj. E trecut de ora opt, dar uneori unchiul meu ajunge acasă mult mai târziu. Iar alteori, când este obligat să se întâlnească cu clienți în alte orașe, nu mai vine deloc acasă.

Mă uit la ușa camerei, la lumina de pe coridor care o înconjoară, de parcă ar fi intrarea într-o altă dimensiune. Sunt atent la sunetul pașilor lui care urcă scara spre birou, fiindcă și atunci când e acasă, de obicei lucrează.

În schimb văd o umbră ce cade asupra ușii mele.

Închid ochii, dar nu mă pot teleporta, și nu pot să dispar.

*

Unchiul Russell mi-a spus odată că pe vremuri era atât de înalt și slab că atunci când, la liceu fiind, au montat piesa *Poveste de Crăciun*, pe el l-au pus să joace rolul Doamnei cu Coasa. Am încercat să mi-l imaginez, dar e greu să crezi că a fost vreodată atât de fragil.

Russell nu scoate niciun cuvânt, ridică doar scoica mare așezată pe comoda mea și o rotește încet în mâini. Degetele lui sunt lungi și subțiri de parcă ar fi făcute din chit.

— Ți-ai făcut temele? întrebă el într-un final.

— Da, îi răspund eu și imediat mă simt vinovat.

E târziu, iar el tocmai a venit acasă de la muncă, frumos îmbrăcat și cu cravată la gât, în vreme ce eu nici nu mi-am desfăcut rucsacul.

Pune scoica la loc, apoi îmi ia carnetul din mâini. Își mijește ochii, îl întoarce pe toate părțile, apoi îl ține din nou drept. Face asta uneori, ca un fel de glumă pe seama scrisului meu imposibil.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Un referat despre o carte.

Îmi aruncă o privire sfredelitoare și mă tem că își dă seama că mint. Îi iscodesc ridurile adânci de pe frunte și de sub ochi, încercând să-l citesc. În unele seri când vine acasă, de obicei după ce a fost plecat câteva zile, pare somnoros, relaxat, de parcă tocmai s-ar fi ridicat de la o masă bogată.

În alte seri, e ca și cum ar umbla ceva pe sub pielea lui, ceva ce se târăște și vrea să iasă afară. În asemenea seri, cel mai bine e dacă îl aud cum închide ușa de la birou. Singur și părăsit, dar e mai bine așa.

Gura i se întinde în ceva ce aduce a zâmbet.

— Ai scris greșit *sinistru*, zice el și lasă carnetul să cadă pe jos. Hai la bucătărie.

Îl urmez în bucătărie unde deschide o cutie cu mâncare gata făcută. Stă în picioare lângă blatul negru de granit, tăindu-și cu un cuțit ascuțit bucăți de biftec din care picură stropi roșii. În casă e liniște cu excepția huruitului îndepărtat al boilerului care seamănă cu zgomotul pe care îl face uscătorul de rufe când ai uitat niște monede în buzunar.

— M-a sunat azi directorul școlii, spune Russell cu o voce joasă, calmă și egală, dar cuvintele lui îmi fac inima să bubuie.

Domnul Pearce a spus că nu va suna dacă îi promiteam că mă duc la ore, iar eu îi promiseseam.

Timp de câteva secunde imaginea tatei așteptându-mă în fața școlii îmi apare în fața ochilor.

— Ai auzit ce ți-am spus?

Dau din cap grăbit și rușinat. Nu muncesc destul. Nu sunt ca Russell care muncește mai mult decât oricine. A fost obligat să muncească de la moartea tatălui său, când avea șaptesprezece ani. Încerc din nou să-mi imaginez un Russell tânăr și fragil, dar nu reușesc.

— Își mai taie o îmbucătură roșie de carne.

— De cât timp locuiești aici?

Stomacul mi se strânge de parcă aș fi înghițit zăpadă. O să mă dea afară. Am întrecut măsura și s-a săturat.

— Îmi pare rău.

— Nu asta te-am întrebat.

— Patru ani.

— Și-n toți anii ăștia care a fost singurul lucru pe care ți l-am cerut? Care a fost singura noastră înțelegere?

— Să poți avea încredere în mine.

— Și? spune el luând o altă îmbucătură.

— Să poți avea încredere în mine că fac ce trebuie.

— Și?

— Să nu fii obligat să verifici ce fac.

— Nu ți-am cerut prea mult, nu-i așa?

Tot ce nu răzbate din vocea lui se vede pe vâna de pe gât care începe să-i pulseze.

— Nu.

— Îți înțeleg... limitele. Nu mă aștept să-mi vii cu note de zece. Nici măcar cu note de nouă. Dar nu-i așa de greu să stai într-o sală de clasă, nu?

— Nu.

— Nu-mi place să mă sune de la școală. Vreau să pot să am încredere în tine.

— Îmi pare rău, spun eu și chiar îmi pare rău.

— Își pune cuțitul lângă osul curățat de carne.

— Du-te și adu-o.